



POSTUL, ARMĂ DUHOVNICEASCĂ

„Venit-a postul, maica curăției, osânditoarea păcatului și vestitoarea pocăinței, petrecerea îngerilor și mărturisirea oamenilor” (Stihoavnă). Trei fapte bune ne învață Sfânta Evanghelie de astăzi: iertarea, postirea și milostenia. Ura și nemilostivirea opresc roada postului. În zadar ne închidem gura de la desfătarea bucatelor, dacă nu întindem mâna spre ajutorarea săracilor. Acum putem intra pe calea cea strâmtă, dar înaltă și frumoasă a înfrânării, prin care putem dobândi harul lui Dumnezeu. Acum putem să păzim cu evlavie și silință cele poruncite ca să se înalțe postul ca o tămâie bine-primită la Dumnezeu. Pentru lumea de azi, materialistă și înrobită plăcerilor trupești, postul nu mai are trecere, de aceea Mântuitorul rânduește postul printre „faptele dreptății” (Matei 6, 1). Mântuitorul, ca un nou Moise, Și-a început misiunea printr-un post de patruzeci de zile (Matei 4, 2). Sfântul Apostol Pavel mărturisește: „Îmi chinuiesc trupul și îl supun robiei ca nu cumva altora



propovăduind, eu însumi să mă fac netrebnic”. La postire, omul să nu se laude, căci Dumnezeu vede și cele mai ascunse, El este „Tatăl ce vede într-ascuns și-ți va răsplăti ție”. Astfel, „întregul timp Bisericii”, până la venirea Domnului, adevărații creștini suspină după dorul Mirelui și astfel postului i se poate da o semnificație a Învierii. Spune Sfântul Marcu Ascetul: „Cel ce flămânzește pentru Hristos, hrană i se face hrană, celui ce însetează, hrană prea dulce, celui ce tremură de frig, haină, celui ostenit, odihnă, celui ce se roagă, deplină încredințare, celui ce plânge, mângâiere”. Falșii postitori duc cu greu „zăduful zilei” și numără cu nerăbdare zilele ce au mai rămas. Milostenia și iertarea vin acum să îmbrățișeze postul. Dacă izgonim ura, izgonim de fapt urgia lui Dumnezeu ce va fi asupra noastră. Iertarea ne pregătește pentru postul cel adevărat, iar milostenia îl desăvârșește. Cel ce își adună comori în cer culege rodul cel nesticăcios: slava nesticăcioasă, bucuria lipsită de invidie, împărăția cea veșnică. Trebuie să ne gândim la cele cerești în locul celor pământești, căci trebuie să ne facem oameni cerești, pe pământ, cu oamenii, iar în cer, cu Dumnezeu. Umplând mâna aproapelui, punem în mâna Domnului. Acolo rămâne comoara, în mâinile Lui, păzită până la ziua Judecării. Atunci, având destule adunate, vom primi în locul acestora Împărăția veșnică: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția gătită vouă de la întemeierea lumii”.

Postul este o perioadă a cugetărilor și reflecțiilor duhovnicești. Este cea mai bună oportunitate pentru a ne îndrepta viața, pentru a ne apropia mai mult de Creator, prin faptele noastre cele bune, prin trăirea noastră duhovnicească. Postul trebuie să fie după putere, de dragul lui Hristos, pentru transformarea de către Duhul sfânt a firii noastre vechi în una nouă. Slavă Ție, Doamne! Amin.

Fiule, dă-mi inima ta!

- Gânduri în prima săptămână a Postului Mare -

† Mai presus de toate gândește-te la Dumnezeu, căci și Dumnezeu se gândește la tine mai presus de toate. Precum păstorul se gândește la oaia cea rătăcită mai mult decât la întreaga turmă, așa și Dumnezeu tău se gândește la tine, care te pierzi în păcat, mai mult decât la toți îngerii din cer.

† A cugeta la Dumnezeu nu înseamnă a cerceta ființa lui Dumnezeu, ci înseamnă a cerceta și a afla ce așteaptă Dumnezeu de la om.

† Cel ce cumpără nuci, nu caută la coajă, ci la miez. La fel cu nenumărate lucruri din lume, oamenii le caută pe cele nevăzute, nu pe cele văzute. Și Dumnezeu tău caută la tine după inimă. Prin coaja cea trupească, El privește în miezul tău, în inima ta, și caută la inima ta.

† În inimă, Ziditorul a pus temelie vieții. În inimă viața se zămislește, purcede, crește și se îndreaptă spre mormânt și dincolo de mormânt. Oare cât prețuiește omul despre care toți spun: e deștept, dar nu are inimă? Dumnezeu nu va cere de la el deșteptăciune, ci inimă.

† Cât prețuiește omul despre care se spune: e bogat, dar nu are inimă? Oare își va duce bogăția în cealaltă lume și o va da lui Celui a cărui vistierie sunt pământul și cerul, și soarele și stelele și toate împărățiile știute și neștiute?

† Ce-i ajută omului puterea și frumusețea cea trupească? Oare nu întâlnim zilnic pe cei ce în tinerețe erau puternici și frumoși, iar acum, gârboviți și trași, se sprijină ori în baston, ori de mâna cuiva? Multora, puterea și frumusețea trupească le-a slujit, din nefericire, la putrezirea inimii înainte de putrezirea oaselor.

† Postul înseamnă slăbirea legăturii inimii cu lumea și întărirea legăturii inimii cu Dumnezeu.

† Întărirea legăturii cu Dumnezeu aduce bucurie în inimă. De aceea se citește la începutul Postului din cărțile bisericești: „Iată, a venit veselitoarea vreme a postului!”

† Amintește-ți numele acelor mărmi duhovnicești care, cu postul, au slăbit legăturile lor cu lumea și au întărit legăturile cu Dumnezeu cel viu: Sfinții Antonie, Pavel, Eftimie, Sava cel Sfințit, Pahomie, Atanasie Atonitul, Teodosie, Macarie și mulți alții.

† Amintește-ți și de Dumnezeu purtătoarele fecioare și femei, ale căror inimi au fost umplute de dragoste către Hristos: Sfintele Tecla, Xenia, Eupraxia, Anastasia, Matrona, Sara, Maria Egipteanca, Pelaghia, Taisia, Teodula, Vasilisa și multe altele.

† Dacă îți sunt departe după loc sau după vreme, atunci amintește-ți de acele slăvite nume din neamul nostru: Sfânta Parascheva, Sfântul Dimitrie Basarabov, Sfântul Onufrie de la Vorona, Sfântul Daniil Sihastrul, Sfântul Ioan Cassian, Sfântul Ioan Hozevitul și mulți alții care cu postul au sfințit trupurile lor și cu rugăciunea au sfințit țara în care viețuim.

† Toții sfinții pomeniți, același glas au auzit: „Fiule, dă-mi inima ta!”. Acelui glas au răspuns cu bucurie și inima lor întru totul au dat-o Dumnezeului și Ziditorului lor. *Fiul meu, dă-i inima ta!*

PUTEREA CREDINȚEI ORTODOXE

Credința ne ajută nouă la săvârșirea faptelor bune, iar faptele bune, dau credinței desăvârșirea. Când omul va avea credința adevărată unită cu faptele bune creștinești, dar mai ales cu rugăciune și cu post, unul ca acesta poate cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la Dumnezeu, tot ce va cere, spre folosul sufletului său și al aproapelui. Putem spori credința în Dumnezeu prin ispite, prin necazuri și prin scârbe. Credința se înmulțește, sporește și se întărește prin rugăciune. Îndoiala în credință, este păcat și vine în mintea și inima omului, prin gândurile semănate de diavol și prin împrăștierea credinței. Îndoiala și împrăștierea credinței, se face uneori prin voia lui Dumnezeu pentru unele păcate și mai ales pentru a ne smeri și a cere și mai mult ajutorul lui Dumnezeu. Îndoiala în credință, se alungă din inima omului, prin credință, rugăciune și lăsarea în voia Domnului, prin smerenie, post, spovedanie, convorbiri cu părinți duhovnicești și binecuvântarea acestora și participarea regulată la Sfânta Liturghie. Credința creștină ortodoxă, este haina dumnezeiască pe care o primim de la sfântul botez. Mai precis, aceasta nu este decât începutul credinței, pentru că prin sfântul botez devenim creștini. Prin sfântul botez, omul se curățește de păcatul strămoșesc, și de toate păcatele făcute până la botez, se naște duhovnicește la o nouă viață spirituală, din apă și duh, devine membru al trupului mistic a lui Hristos și deci membru al Bisericii și fiu al lui Dumnezeu după har. Creștinii primesc la sfântul botez în dar, harul dumnezeiesc, cu totul desăvârșit. Harul primit la sfântul botez, este Hristos întreg: „*Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat*”. Mântuitorul Iisus Hristos fiind Dumnezeu desăvârșit, a dăruit celor botezați, harul desăvârșit al Sfântului Duh, căci El nu primește adaos de la noi. Dar Dumnezeu ni se descoperă nouă și ni se arată, pe măsura lucrării poruncilor dumnezeiești și ne dăruiește adaos la credință. Dar dacă prin reaua întrebuintare a celor vremelnice, prin grija de lucrurile vieții, prin ceața patimilor și prin noroiul păcatelor, acoperim harul, vom slăbi credința și ne vom întări în necredință. Însă este cu putință, prin pocăință, spovedanie și împlinirea poruncilor dumnezeiești, să sporim din nou în credință. Sporind credința, orice creștin devine „*făcător de minuni*”. Iar prima și cea mai mare minune pe care o poate face orice creștin este învierea sufletului său și sporirea duhovnicească încă de pe pământ. Apoi prin sufletul său înviat din moartea veșnică a păcatelor, va învia prin darul lui Dumnezeu și sufletele altor creștini. Deci această credință de la botez, se revarsă și se dă omului prin har. Dar dacă nu sporim această credință de la botez, vom fi creștini cu numele, nu și cu fapta. De cele mai multe ori însă, și această credință este acoperită mai târziu de norul păcatelor. Credința cunoscătoare, este credința care se dobândește prin studiul adevărurilor dumnezeiești.

Ce este postul duhovnicesc?

Este înfrânarea de la tot ce ne vătămă, de la tot ce strică sufletul nostru, adică de la patimi, ce stau la temelia tuturor păcatelor noastre. Sfinții Părinți deosebeau opt patimi de căpetenie: lăcomia pântecele, curvia, iubirea de argint, mânia, întristarea, deznădejdea, slava deșartă și trufia. Amin.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 7 martie	17:00	Pavecernița Mare Canonul Sf. Andrei Criteanul I
Marți 8 martie	14:00	Spovedanie
	17:00	Pavecernița Mare Canonul Sf. Andrei Criteanul II
Miercuri 9 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	17:00	Pavecernița Mare Canonul Sf. Andrei Criteanul III
Joi 10 martie	17:00	Pavecernița Mare Canonul Sf. Andrei Criteanul IV
Vineri 11 martie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 12 martie	07:00 - 09:00	Sfânta Liturghie Pomenirea morților (Sâmbăta Sfântului Teodor)
	14:00	Spovedanie
	Duminică 13 martie	07:00 10:30

Rugăciunea Sfântului Efreim Sirul

Această rugăciune ocupă un loc important în slujbele Postului Mare pentru că recapitulează într-un mod unic toate elementele pozitive și negative ale pocăinței și constituie o „verificare” pentru ostenele noastre personale de-a lungul Postului. Boala fundamentală este duhul trândăviei. Este acea lenevire și pasivitate a întregii noastre ființe, care întotdeauna ne împinge mai degrabă „în jos” decât „în sus”, care încearcă mereu să ne convingă că nici o schimbare nu este posibilă și, deci, nu este nici de dorit. Este cauza tuturor păcatelor pentru că otrăvește energia duhovnicească de la însuși izvorul său. Rodul trândăviei este grija de multe. Este acea stare de deznădejde pe care toți Sfinții Părinți au considerat-o cea mai mare primejdie pentru suflet. Deznădejdea este imposibilitatea pentru om de a vedea ceva bun; este reducerea la pesimism a tot ceea ce există. Deznădejdea este sinuciderea sufletului, pentru că atunci când omul este cuprins de ea, devine incapabil să vadă lumina și să o dorească. Iubirea de stăpânire este altă piedică în calea mântuirii. Deși pare bizar, trândăvia și deznădejdea sunt tocmai cele ce ne umplu viața cu iubirea de stăpânire. Dacă Dumnezeu nu este Domnul și Stăpânul vieții mele, atunci eu voi deveni propriul meu domn și stăpân, centrul absolut al propriei mele vieți și încep să evaluez totul ținând cont de nevoile mele, de ideile mele, de dorințele mele și de judecățile mele. Iubirea de stăpânire este astfel o degenerare fundamentală a relației mele cu ceilalți, o încercare de subordonare a lor față de mine. Grăirea în deșert este dăunătoare sufletului. Dintre toate ființele create de Dumnezeu, doar omul a fost înzestrat cu darul vorbirii, care este adevărata „pecete” a Chipului Divin în om (Ioan 1, 1). Dar, fiind darul suprem, este prin același simbolism, supremul pericol. Cuvântul mântuie și cuvântul ucide; cuvântul inspiră și cuvântul otrăvește. El împinge spre trândăvie, deznădejde și iubirea de stăpânire și transformă viața în chin. Însă, cununa tuturor virtuților și ostenele este dragostea. Amin.

